

[Glistrup]

forslaget, nemlig hvor hun talte om, at ens pension til alle var også noget, som SF syntes om. Men så tilføjer fru Ingerlise Koefoed: når vel at mærke folkepensionen er kommet så højt op, at man kan leve af den. Ja men vi kan ikke få folkepensionen sat op, så længe vi har de mange andre offentlige udgifter, der tynger. Så længe vi er nødt til at holde folkepensionen nede på et alt for lavt niveau, fordi vi bruger pengene til alskens andre ting, må vi dele fattigdommen, og så er der ikke nogen rimelighed i, at den, der har været ansat i det offentlige, skal have 6 gange så meget i pension som den, der har arbejdet inden for det private. Det er ikke nogen hetz mod de offentligt ansatte at sige, at de skal ligestilles med de private på det pensionsmæssige område. De skal sidestilles hele vejen igennem.

Noget af det, forslaget tager fat på, er spørgsmålet om tjenestemandsbegrebet, og det kan man selvfølgelig vurdere på mange forskellige måder, men fremskridtsvurderingen, som selvfølgelig fremgår af et fremskridtsforslag, er den, at selve tjenestemandsbegrebet hørte til i en ældre, mere statisk, mere kongerøgelsespræget verden. Vi mener i og for sig, at erfaringerne med overenskomstansættelsen, som vi nu har haft i en snes år, peger i retning af at være bedre inden for den offentlige sektor, end tjenestemandssystemet er, og vi har ikke mærket noget som helst til, at loyaliteten over for samfundsmagten skulle være mindre hos den, der er overenskomstansat, end hos den, der er tjenestemandsansat. Derfor er de spørgsmål, der blev stillet bl.a. af de konservatives og CDs ordførere om, hvordan vi mente at man skulle få udført de forskellige beslutninger, f.eks. om det, der skete ude på Nørrebro forleden dag eller i Padborg et par dage senere, uden mening. Det har ikke noget at gøre med, om den pågældende er tjenestemandsansat eller overenskomstansat. Det har noget at gøre med, at den pågældende får en fornuftig samfundsmæssig baggrund at handle på. Det har noget at gøre med, at vores radioråd vågner og sørger for, at folk får begreb om rundt omkring, hvilke holdninger man skal have. Men det har ikke noget at gøre med, om man er tjenestemand eller man er overenskomstansat.

Hr. Collet spurgte, hvordan vi havde fundet frem til, at tallet 1.000 skulle være maksimum. Ja, det har vi i og for sig, fordi vi helst ville have tallet 0 som maksimum, men vi vil ikke ud i en diskussion om, hvorvidt forslaget skulle være grundlovsstridigt, og da grundloven til en vis grad bygger på den tro, at der skal være tjenestemænd her i landet, har vi altså sagt: så kan det ikke nytte noget bare at sige, at der skal være 2 eller 3, for det vil være en omgåelse af grundloven, men vi mente, at med rammen 1.000 er vi oppe på et sådant tal, at vi overholder grundloven.

Hr. Collet har direkte uret, når han siger, at vi ikke har taget stilling til forholdet til grundlovens § 73 og grundlovens § 27. Hvis hr. Collet giver sig til at læse forslaget – det vil jeg anbefale ham, for det er et godt forslag – sådan at han kommer helt frem til side 4–5, så vil han se, at vi har en indgående analyse af forholdet til grundlovsbestemmelserne.

Det går jo med dette forslag, som det går med andre fremskridtsforslag, som hr. Taanquist sagde, at man må da kunne lære, at befolkningen ikke ønsker det. Derfor vil de 8 partier herinde, der bare er ude på at lave valgflæk, ikke stemme for den nødvendige politik, fordi befolkningen nu engang ikke ønsker det, og så kører Danmark ad helvede til, det bliver altså resultatet. Man kan også godt udtrykke det på den måde, at befolkningen hader sine børn og børnebørn. De mener, at børnene og børnebørnene virkelig skal ned i møget og leve skidt og dårligt. Om 10 år vil det være sådan, at man jamrer både i socialdemokratiet, i venstre og i de andre ødelæggerpartier over, at man ikke tog chancen i 1983 og fik gennemført dette forslag, ligesom man nu jamrer over, at man ikke fulgte fremskridtspartiets lempelige forslag i 1972–1973, da det var nok til at redde det. Det går altså videre ad bankerotten til med den holdning, de andre partier har indtaget her i salen.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Der var lige et enkelt ord, der forekom mig lidt for stærkt, men der er jo ikke så mange, der har hørt det, så jeg prøver at glemme det.

Ingerlise Koefoed (SF):